

Nimeni nu ar fi spus că e o femeie obisnuită. Nici măcar oamenii cărora le salva viața zi de zi. Era interesantă fără să fie neapărat frumoasă, o femeie de 33 de ani, dar e un lucru relativ, ar spune ea. Avea zile când se simțea ca la 17 ani și altele când putea spune cu certitudine că se apropie de 60. Așa că începu să creadă cu convingere că toată faza cu numărul anilor era pentru alții, ca să-și facă o idee despre o realitate oricum subiectivă dar cu pretenții de obiectivitate. Sofia înțelegea. Oamenii aveau nevoie de asta. Ar fi fost haos altfel. Femei de 40 de ani, cu un strat gros de fard verde și cu buze prea roșii, cu rochii colorate din care ar ieși în evidență un decolteu brăzdat de riduri mai mult sau mai puțin fine ar declara cu tărie că au 20.

Dar la urma urmelor cui ar face rău această întinerire imaginară? Oricum, vârstele lor erau contorizate de celulele corpului, erau dimineți când simțea asta. Și unele seri. Cu mintea însă e mai greu, mintea nu știe tot timpul că îmbătrânește. Și nici nu vrea.

Multe lucruri importante fac parte din viața ei, lucruri sfinte pe care nu le-ar schimba sau la care nu ar renunța niciodată. Prietenii ei, așa cum sunt, cu bune și cu rele, filmele de la cinema, marea cu plaja și nisipul din fiecare vară, paharul de vin băut cu Victor într-o seara liniștită, Oscar, motanul ei, cel mai leneș din lume. Dar erau și multe de care uitase, o parte din ea lăsată în urmă, îngropată undeva, într-o grădină cu multe flori de liliac, fără de care spera că poate să trăiască. Nu avea timp de stat, de gândit, de interiorizat, de plâns de milă sau de pasiune, era ocupată să salveze niște vieți. Așa voia să fie viața ei și așa era. Orice gând diferit îl refuza de îndată ce apărea, îl suguma și fugea la spital unde, printre țipete, oboseală și sânge reușea să-și regăsească echilibrul. Muncea mult și fuma mult, de fapt cu cât muncea mai mult cu atât fuma mai mult. Când se întorcea acasă, sleită de puteri, Victor era tot timpul acolo, prezență caldă și confortabilă, se trântea pe pat și adormea așa, îmbrăcată și el nu spunea nimic, nu-i reproșa nici cel mai mi gest.

Probabil ar fi dus viața asta calduță o bucată bună de vreme dacă nu s-ar fi întâmplat ceva într-o seară care a dat-o complet peste cap și ceea ce o tulbura era că se îndoia de realitatea a cam 80 din ceea ce se întâmplase. Mai ales că părea una banală, ploua mărunț și rece. Și asta era ciudat, era decembrie și teribil de frig. Leșise în acel pub al cărui nume nu va

putea niciodată să-l rețină – ceva cu licurici, mult prea lung, mult prea complicat – doar pentru că Mădă insistase, era ziua soțului ei și nu mai voia să prăjească șnițele toată după-masa, așa că i-a invitat pe toți la un pahar cu vin în oraș. Aniversările erau ceva obligatoriu în grupul lor de prieteni vechi, atât de vechi încât uneori uitau ce îi leagă.

Doar ea și Marcel erau singuri în acea seară. Marcel pentru că nu putea găsi o fată care să-l suporte mai mult de două zile iar ea pentru că Victor era plecat la o conferință anuală. Era oricum o seară ciudată, plină de tensiuni mai mult sau mai puțin rostite. O fetișcană cu părul prins într-o coadă ce sărea încoace și încolo ca un pendul le-a adus vin și niște covigei. Au comandat pizza. Mădă era cea mai bună prietenă a ei, nu pentru că ar fi putut vorbi orice cu ea ci mai mult deoarece se cunoșteau de vreo 20 de ani și erau fiecare o prezență obligatorie la evenimentele din viața celorlalte. Simțea că o cuprinde somnul pe măsură ce trece timpul, poate muzica era prea tare sau pizza care stătuse prea mult la cuptor. Liviu a ținut neapărat să-și regleze niște conturi de cuplu de față cu toți ceilalți așa că era o atmosferă de veselie forțată, Luciana, noua lui prietenă aproape plângea, moment în care Marcel a început să povestească niște faze „tari” de la fotbal. Pe nimeni nu interesa dar nimeni nu îl întrerupse. Dacă nu ar fi vorbit el, cei doi și-ar mai fi găsit probabil niște reproșuri de făcut pentru care luau martori restul grupului, sau ar fi fost o liniște, respectiv o muzică stânjenitoare. Liviu simțea din ce în ce mai des nevoia să le umilească în văzul tuturor pe toate femeile din viața lui.

Mai întâi a simțit mirosul de anșoa și abia după aceea a remarcat pizza din fața ei. Întotdeauna își comanda pizza cu anșoa. Ceilalți strâmbau din nas, uneori făceau remarci asupra vieților ei anterioare pisicești dar în majoritatea timpului o lăsau în pace. Pentru că le era dragă, cu toate ciudățeniile ei. De data asta nimeni n-a spus nimic. Până si Mădă stătea bosumflată, săgetându-l din priviri pe Liviu. Au rezistat așa vreo două ore, vorbind nimicuri, aruncând săgeți până ce atmosfera a devenit irespirabilă la masă. Liviu s-a ridicat, a spus ca nu mai suportă, Luciana i-a spus sa se ducă la dracu iar toți ceilalți au spus că merg acasă. Sofia era pe punctul de a se ridica și ea, ușurată că scapă, va putea merge acasă să doarmă, când pe scena improvizată din spatele sălii și-a făcut apariția un tip cu o voce mai mult șoptită, parcă nu ar fi vrut să trezească posibili adormiți „Buna seara, bine v-am găsit.”. Avea părul lung prins în coadă iar atunci când cânta părea că nu cântă decât pentru sine. « Besa me muchoooo.... » Nu a mai reușit să se ridice de pe scaun, era ceva în acel cântec, ceva de demult. Ii auzea pe ceilalți cum se pregătesc să plece, le-a spus doar cu o voce spartă: « Da, da, noapte buna, mai stau, voi mergeți. » A stat așa o vreme, vrăjită de vocea tipului care se tânguia acolo pe scena improvizată iar când a făcut pauză și s-a întors spre masă nu a fost chiar uimită de prezența necunoscutului care stătea pe locul lui Marcel și zâmbea. Un fior cunoscut și o vagă senzație de déjà-vu au cuprins-o încetul cu încetul.

Cântă bine, nu? E un prieten, i-a spus el aplecându-se mult peste masă și zâmbind cu ochii albaștri.

Nu avea mai mult de 20 de ani. Era atât de plăpând încât îi putea zări venele albastre de pe mână. Bea bere. Student sau elev. Fără prea mulți bani. O pereche de blugi uzați și un tricou negru spălat de multe ori. Păr ce necesită urgent o tunsoare. Cu un anume farmec, totuși.

Nu mai ai nimic în pahar. Ce bei? a întrebat-o ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Nu părea deloc afectat de privirile ascutite lansate peste masă.

Gin tonic, a spus într-un final gândindu-se că nu are ce să piardă. Era o alegere ciudată. Nu mai băuse gin de ani buni.

Ciudată alegere, a spus el citindu-i gândurile și ridicându-se greoi de la masă.

Ca un bărbat de 40 de ani. Si avea doar jumătate. Vârtejul acela pe care l-a simțit Alice când a căzut urmărind lepurele era acum al ei. Din cauza muzicii, precis, s-a consolat în gând. Cei de la masa alăturată discutau despre corupția din sănătate, cât costă o operație, o consultație, cât de diferit e sistemul de sănătate din alte țări, ce proști și orbi suntem noi, românii, și cât de bine ar fi dacă am pleca toți din țara asta de rahat. Fumau țigări cu aromă de vanilie iar o femeie din grup râdea zgomotos dându-și capul pe spate deși aparent nu era nimic de râs. Ceilalți o priveau cu îngăduință. „Nu, cu siguranță nu e țara minunilor, iar eu nu sunt Alice”, s-a gândit.

M-am întors. Voilă ginul tău tonic. Cum poți să bei așa ceva? a întrebat-o, strâmbându-se.

Paharul îi invadase gândurile. Nu avea nicio culoare și venise la pachet cu tânărul ce-i zâmbea.

Crezi că ar putea exista un univers paralel în care tu bei bere și eu gin? a întrebat-o brusc.

A făcut ochii mari, ba chiar a tresărit puțin.

Habar n-am! Nu-mi place berea. Si nu cred în universuri paralele.

Păcat.. Aș vrea să existe un univers în care totul să fie extrem de simplu.

Nimic nu e niciodată simplu.

Ba da, totul e simplu, noi îl complicăm. Și exagerăm și ne lamentăm.

De ce spui asta? Și de ce vorbești cu mine? Nici măcar nu ne cunoaștem.

Uite, și asta e o exagerare. Adică, multă lume mă cunoaște, sunt destul de popular, știu cum mă cheamă, unde stau, dacă prefer berea sau coniacul, dacă schiez, dacă merg într-un club sau altul. Spun că mă cunosc când de fapt sunt atât de departe, nu mă cunosc deloc, nu știu ce-mi place să fac dimineața când mă trezesc, cum stau ore întregi cu ochii în tavan ascultând Pink Floyd, cum mă apucă tristețea în cele mai bune zile, nu știu că nu suport diminețile de duminică și că îmi plac la nebunie pisicile. Nu ți se pare important? Uite, de exemplu, tu mă cunoști acum mai bine decât majoritatea oamenilor din anturajul meu. Crezi că se schimbă ceva dacă mă cheamă Ionel sau Costel? Un nume e doar un nume.

Dar e important. Dacă nu am avea nume ne-am exprima ceva de genul: „A apărut un tip- poți fi oricine- și mi-a spus ca nu suportă duminicile.”

Diminețile doar. În rest e super ok. Și da, pot fi oricine.

Nici mie nu-mi plac, a zis Sofia râzând din tot sufletul așa cum nu o mai făcuse de luni bune. Și nu poți fi oricine. Fiecare e cineva, nu oricine.

Lumea veche pleca de la mese, venea alta nouă, doar ei stăteau acolo. Râdeau, fumau, beau gin si bere, erau triști și veseli cât pentru o viață.

Cum se poate, se întrebă ea, ca cineva să-ți măture și ultima cămăruță din suflet în câteva minute... Cum e posibil să simtă ca tine, să zâmbească atât de trist... „Sunt persoane pe care le cunoști de o viață – uite, eu și Mădă – gândi ea, și totuși, Mădă nu e ca tipul ăsta pe care l-am întâlnit de câteva minute, căruia nu-i știu nici măcar numele, care stă acum în fața mea și îmi recită sufletul, îmi vorbește de diminețile lui de parcă ar fi ale mele și de muzica și de tristețile mele de demult”. Sofia era mai mult decât mirată, o dureau toate pe interior, celule care nu aveau un nume clar dar care erau ale ei și nu știa dacă vrea sau nu să scape de durerea aceea dulceagă de sfârșit de existență.

La un moment dat i s-a făcut brusc frică, foarte frică, de ceva ce nu mai putea controla, de viața ei de demult care se pregătea pasiv să o atace, de toată atmosfera de acolo și de ginul tonic pe care îl băuse. S-a ridicat, și-a luat paltonul și geanta și a fugit pur și simplu, l-a lăsat acolo, zâmbind.

Era deja afară, cu fularul într-o mână și cu paltonul în cealaltă, cu răsuflarea tăiată și extrem de speriată de ceva ce pare să i se fi întâmplat altcuiva. Era speriată de ideea că e speriată și că nu mai există cale de întoarcere. A început să alerge, era frig, simțea cum vântul îi amortește obraji, ochii, buzele, tot corpul striga după căldură. S-a oprit după o vreme, i se părea că aleargă de 5 minute bune și că i-a înghețat laringele. A respirat puțin lângă un copac. Număra în gând 1,2,3...73,74. Nu erau prea mulți oameni, poate din cauza gerului care se lăsase, poate pentru că era târziu. Nu știa cât de târziu. Era gata să-și scoată telefonul, dar asta presupunea o căutare disperată printr-o geantă de umăr ce seamănă mai mult cu o gaură neagră când i-a atras atenția peste drum o firmă luminoasă cu niște licurici. De unde au apărut? Nu se poate, nu poate fi, e în cealaltă direcție, cum să ajungă iar la ei? Si totuși părea că e locul de unde ieșise alergând acum....acum cât timp?! Înjură în gând toate gențile, telefoanele și ceasurile din lume și traversă. Apoi a fost simplu. A intrat doar ca să-și dovedească faptul că e alt loc. La o masă erau...nu...nu se poate! A clipit de mai multe ori și s-a apropiat. Erau toți acolo, îmbrăcați cu aceleași haine și având aceeași dispoziție. Era ca o scenă dintr-un film prost.

Am crezut că nu mai vii, a început Mădă să se agite, te-am sunat de vreo zece ori, unde dracu ți-e telefonul? Voiam să comandam pizza pentru toți, ne e foame, hai, bine că ai ajuns. Dragă, ajut-o cu paltonul.

Claudiu, sărbătoritul, s-a conformat și i-a luat paltonul. Ea nu-și putea mișca brațele. S-a așezat și l-a auzit pe Liviu:

E 45 și tu trebuia să vii la 8.

Bine că ești tu deștept, i-a răspuns fără chef. Liviu nu scăpa nicio ocazie de a o lua peste picior. De fapt îi plăcea să fie caustic cam cu toată lumea. Vezi, dragă, s-a adresat el Lucianei, chestia asta cred ca e tipic feminină, nu mai trebuie să te simți prost, e normal să te aștept ca idiotul până îți conturezi tu buzele și pe urmă iei decizia extrem de grea cu ce ruj să te dai de parcă mă doare pe mine de rujul tău.

Poate totuși, nu pe tine vreau să te doară de rujul meu, i-a întors-o Luciana.

Da pe cine? O auziți cum vorbește? Cum să nu mă enervez?

Hai, gata, a intervenit Mădă, rujul nu e important.

Ia lăsați-mă cu asta, ați văzut meciul de aseară? a întrebat Marcel.

Nu a mai așteptat răspunsul. A început să turuie povestind faze, pase, goluri, înjurând arbitri și antrenori în timp ce toți ceilalți stăteau cuminți, unii bosumflați, alții enervați, Sofia privind în gol pe deasupra tuturor și întrebându-se dacă a luat-o razna. E posibil să fi visat? s-a întrebat cu disperare. Îi privi pe rând pe toți. Prietenii ei. Care habar nu aveau de sufletul ei, de ce voia cu adevărat și vorbeau până nu mai puteau de tot felul de lucruri care te mențineau comod la suprafață.

Sofia, ai grijă, vine pizza. Anșoa.

Cum să viseze pizza asta pe care o mânca acum? Se mai întâmplă, poate îi era foame. Și de altfel nu mânca niciodată altă pizza, așa că numai pe asta putea să o viseze.

În timpul mesei Liviu și Luciana au început să se certe de-a binelea, Marcel îi dădea înainte cu fotbalul lui, Mădă era furioasă pe toți inclusiv pe Claudiu, soțul ei, care era aproape absent,

gândindu-se la cine știe ce.

A auzit: „Bună seara, bine v-am găsit” și a înghețat. S-a întors încet, parcă dorind să amâne cât mai mult, iar momentul când l-a văzut a coincis cu momentul când a început să cânte „Besa me mucho”. l-a simțit mai mult pe ceilalți cum se ridică de la masă, a dat din mână că ea nu pleacă, ei au ridicat din umeri iar Mădă a sărutat-o pe obraz și i-a spus: „Să te distrezi, dragă, mai profita și tu până mâine că vine Victor și iar începe munca.” A dat din cap a aprobare, privindu-l mai departe pe cel care cânta. Exact ca în vis sau ce o fi fost. Iar când s-a întors spre masă și l-a văzut a simțit că tot sângele i se scurge din corp. L-a privit palidă, el i-a zâmbit.

Ce bei? Fac cinste. Mâine o să ningă.

Gin tonic, a silabisit ea.

Ți-e rău?

Nu chiar, crezi ca numele unei persoane contează?

A privit-o o clipă întrebător după care și-a revenit rapid și a spus:

Merg să iau de băut si pe urmă îți spun. Avea un tic, își dădea mereu părul prea lung după urechi ceea ce făcea sa-i remarci ochii mult prea mari. Același tricou. Același zâmbet.

A plecat la bar iar ea și-a luat lucrurile și a ieșit. Afară ploua mărunț și a remarcat că nu mai are umbrela, cine știe pe unde se rătăcise și ea se rătăcise, era prea mult, nici măcar nu voia să găsească o explicație, va merge acasă, își va face un ceai fierbinte de iasomie, se va strădui să nu se gândească la nimic din cele întâmplate doar la ce vede în jur, un copac, asfaltul, o băltoacă, doi sub o umbrelă, unele lucruri mai bine le lași așa. Dimineaua când se va trezi Victor va fi acolo, va fi Victor al ei, soțul, prietenul cu mâini mari. Avea aproape dublu anii ei dar nu o deranja. O iubea mai mult decât orice pe lumea asta, nu voia copii și era de părere că fursecurile sunt cele mai bune prăjituri.. Se uita la Luciana și era convinsă că e nefericită așa. Prinsă într-o relație din care ar trebui să aibă puterea să iasă. Și acum, tipul ăsta care apare de

nicăieri, de două ori, încăpățânat ca un catâr și face ca tot universul ei să tremure ca o gelatină, lumea ei sigură și confortabilă, nu, pe dracu, chiar nu. Nu voia telenovele în viața ei, flori de liliac, sentimente aiuritoare și alte chestii complicate care te fac doar să-ți pierzi vremea. Era un doctor renumit, salva vieți, era ceva important, nu-și făcea niciodată curățenie totală în suflet pentru că avea convingerea că e inutil ba mai mult, nociv, și acum găsea că e enervantă toată situația asta pe care nu o putea controla și de care sigur nu avea chef. A mers o vreme cu gânduri pline, furioasă pe ea și pe toți cei care cântau „Besa me mucho” când brusc a auzit în spatele ei:

Sofia, așteaptă-mă, mergem împreună.

Era Liviu. Mirosea a parfum de la o poștă, probabil că golise o jumătate de sticlă.

Ți-ai luat parfum nou? I-a întrebat deși nu asta voia să-l întrebe.

Nu e nou, e același, mi-a adus Marcel din Canada o sticlă de 100 de ml, tare m-am bucurat, știi că aici nu găsesc decât sticle mici și sunt așa de scumpe! Mi-e foame tare, abia aștept să mâncăm. Uite-o și pe Luciana. Nu m-am dus după ea, m-a enervat la telefon. O să mă despart de ea.

Liviu, de ce ești răutăcios... Auzi...

Vă aștept de 10 minute, a izbucnit o Luciana furioasă, și credeți-mă că nu-i deloc plăcut pe ploaia sau lapovița asta sau ce-o fi. Iar tu, Liviu, ești un nesimțit pentru că m-ai pus să vin singură.

Eu nu te-am pus, tu ai venit, a zis Liviu cu o voce de vedetă lăsându-ne în spate.

Hai terminați. Unde mergeți? Aaaa...Adică, unde mergem? a întrebat Sofia care bănuia unde, văzând cu colțul ochiului un licurici dar nu voia să ducă gândul mai departe. Începea să se enerveze rău.

Auzi, unde mergem! Oare toate femeile o iau azi razna? O fi ceva aliniere nefastă a planetelor

și eu acum mi-am găsit sa fiu prin preajmă! Fir-ar să fie, și-a dublat Liviu tonul vocii mergând înainte pe scări.

Hai, dragă, incredibil ce măgar poate fi, oare de ce nu am crezut-o pe Ramona Mi-a spus ea că e cu toane, eu nu și nu că uite ce drăguț e, ce gentelman, ce...bla bla. Ce proastă sunt, mai degrabă.

Nu ești proastă, i-a zis Sofia fără convingere și gândindu-se a cui glumă penibilă o mai fi și asta. Se gândea că e, oricum toți îndrăgostiții sunt incredibil de proști. Naivi mai degrabă, i-a șoptit o voce interioară pe care a scuturat-o.

Ceilalți erau acolo, tot așa cum îi găsisese și data trecută. Putea paria că o să apară chelnerița aceea rapidă cu părul prins care dădea senzația de salt.

Vă las și câțiva covrigei, i-a auzit imediat vocea. Doriți să comandați acum?

Mai lasă-ne puțin, a zis Mădă. Vom comanda pizza. Da tu de ce nu îți dai jos haina? se uită ea brusc în direcția Sofiei. Ce-i cu tine? Ești pe pas de plecare?

Cred că mi-e frig, a spus ea deloc convingătoare.

Nu-i nimic, se auzi vocea ironică a lui Liviu, mai târziu o să-ți fie cald și o să ai nevoie de cineva să te răcorească.

Eu zic să-ți restrângi aria de cinism. S-ar putea să aibă efect de bumerang în partea asta si am multe de spus. Unii chiar și-ar putea schimba radical părerea despre tine, i-a spus Sofia cu o voce mai tăioasă decât intenționa inițial. Liviu s-a făcut verde de furie, știa cu exactitate la ce face aluzie, era secretul lor de demult, ea a promis că nici măcar nu-l va aduce în discuție.

I-a părut rău chiar în momentul în care a terminat fraza dar nu a mai avut ce face. Totul pornise de la faptul că era extrem de orgolios, nu ar fi putut suporta să depindă de cineva, să aibă emoții, să i se strângă stomacul și toți ceilalți să știe, să-și dea coate și să-și zâmbească pe ascuns, cald și cu compasiune. Compasiune pentru el! Mai bine moare. N-ar mai fi putut trăi cu el însuși. Să-și piardă nopțile și zilele gândindu-se la ea, să nu suporte alte prezențe masculine în preajma ei, chiar urâte, să fie atât de vizibile toate slăbiciunile lui, călcate în picioare și ea,

femeia adorată, să zâmbescă tuturor, să se îmbrace fashion, să fie superficială, superioară și miorlăitoare, să nu-l mai lase să se vadă cu prietenii decât după un program prestabilit și el să fie complet vrăjit și prostit. Asta ar fi riscat el cu Mădă dacă ar fi cedat fluturilor din stomac și într-un moment de slăbiciune extremă, plus vreo 6 beri, i-a mărturisit Sofiei. Trecuseră de atunci câțiva ani buni dar acum Sofia îi aducea aminte de acea discuție. Și dacă privea în interior, ceea ce nu făcea, Mădă putea să-i dea fiori și acum ca și în urmă cu 10 ani. Dar nu avea nici un rost. Prefera femeii ca Luciana cu care făcea sex – doar de calitate, altfel nici nu discuta – și atâta tot. Discuțiile despre suflet cu voci tremurate pline de iubire nu aveau nicio șansă. El era cel mai puternic, el stăpânea situația, ele erau cu mult inferioare iar dacă se îndrăgosteau de el, complet pierdute. Nu avea pic de compasiune. Celei dinaintea Lucianei i-a spus, de față cu ei toți „Ce proastă ești! Ia pleacă. Și să nu te mai vad!” Toți au tăbărât asupra lui: „Hai, măi Liviu, așa se face? Fata asta poate are și ea suflet, cum poți să vorbești așa?” Iar el: „E proastă... Dacă ar fi deșteaptă nu ar sta acum pe scaunul ăla și ar plânge de zici că e sfârșitul lumii.” Sofia l-a luat atunci de braț și l-a scos afară. „Ești tâmpit! Ce ți-a venit să-i spui așa ceva? Parcă ești un adolescent idiot!” „Tâmpit, idiot, hotărăște-te! s-a răstit el. Iar tu ce treabă ai? Ia lasă-mă în pace! Ai impresia că mă ai la mână cu ceva? Ce ți-am spus atunci a trecut chiar atunci. Nu-mi pasă. Nici de ea, nici de tine, nici de proasta ce plânge înăuntru!” Atunci Sofia chiar s-a enervat. „Ești și porc pe lângă tâmpit și idiot!” „Sunt ce vrei tu, dar lasă-mă în pace!” și-a smucit el brațul și a plecat. Apoi nu și-au mai vorbit multă vreme. El venea, se așeza departe de Sofia și Mădă, undeva pe lângă Marcel, bea o bere sau mai multe și pleca. Sau rămânea ultimul și abia se mai putea ridica de la masă.

Și în momentul acela în care Liviu a devenit iar arogantul atotștiutor care o scoate din sărite nu s-a mai putut abține. Era mult prea furioasă, probabil din cauza a ceea ce i se întâmplase. Nu a mai reușit să se oprească la timp. Liviu s-a ridicat și a spus că pentru el e suficient, Mădă l-a rugat să termine cu prostiile, Claudiu i-a spus ca totuși e ziua lui, Luciana își privea unghiile iar Marcel era vizibil interesat de cum se vede berea în pahar la lumina lumânării care se rătăcise pe masă. L-au mai convins să rămână până vine pizza dar atmosfera era oricum leșinată fără șanse de a-și mai reveni.

A așteptat momentul când vor pleca și au zis că pleacă. Nu a auzit nimic, nici un acord de chitară așa că s-a pregătit să se ridice și ea când a auzit acel „Bună seara”, i s-au înmuiat genunchii și s-a lăsat resemnată înapoi pe scaun.

A zis doar:

Eu rămân. Și uitându-se la Liviu: îmi pare rău.

Liviu a privit-o trădat, rănit, se mai potolise, dar Sofia știa că nu e sfârșitul discuției. A ascultat calmă, era recordul ei de « Besa me mucho » pentru o seară, știa, de fapt simțea că nu mai are cum să scape, orice ar face. Ar fi putut să alerge toată noaptea, să fugă de el, de ea, de vârtejuri dar uite că tot aici trebuia să vină, pe acest scaun, să asculte tânguirea și să mai bea un gin tonic.

Aș bea un gin s-a întors ea spre masă fiind convinsă că îl va găsi acolo. Și acolo era. L-a luat puțin prin surprindere dar nu s-a lăsat intimidat și i-a răspuns dându-și părul după urechi :

Normal, da, un gin, e o seară superbă, nu ?

Nu știu, afară plouă sau e ger, nu prea găsesc ceva de referință, n-aș putea să-ți spun cu exactitate ce zi e, ce să mai vorbim de oră ! Și eu știam și secunde, atât e de grav !

Mă întorc, a zis el râzând din toată inima. Avea un râs aiuritor ce semăna cu o criză de astm.

Sofia l-a urmărit cu privirea până la bar și nu a mai fugit. Nu poți fugi la nesfârșit, s-a gândit ea. A stat și a avut unul din cele mai clare momente din viața ei în toată neclaritatea lui. A râs, a vorbit, așa cum nu mai vorbise cu nimeni din copilărie, și-a deschis toți receptorii, și-a amintit. De ea, cea pe care o uitase, de spaima ei, de cutia cu întuneric pe care o îngropase demult în acel parc în care mirosea teribil a flori de liliac într-o dimineață ploioasă, de duminicile pe care și le petrecea cândva plimbându-se ore întregi, de faptul că îi place ginul tonic, de toate nimicurile pe care un străin sau ea însăși le scoate la iveală încet, tiptil, pe nevăzute. Și care erau ale ei, făceau parte din ea, era o prostie să scape de ele, să le îngroape pe la 5 dimineața acolo unde nu le-ar găsi nimeni, nici măcar ea.

Spre dimineață a apărut Liviu.

Sofia, te simți bine ? Te-am sunat, ți-e telefonul închis, mi-a fost teamă să nu ți se întâmple ceva, te-am lăsat aici singură. Am impresia că am reacționat prea dur dar tu te purtai atât de ciudat ! Ce faci ?! a făcut el dintr-o dată ochii mari.

Beau un gin. M-am hotărât că nu-mi place vinul.

Ha ! Vechile obiceiuri. Și în liceu beai gin, ții minte ? Uite, trebuie să vorbim neapărat.

Un moment doar, îți prezint pe... s-a întors spre el dar acolo nu era nimeni, nici măcar paharul gol de bere. Nu înțeleg... Era aici. Cam grosolan din partea lui să plece fără să salute.

Sofia, hai să plecăm, l-a auzit pe Liviu. Vom vorbi altă dată. Poate acum ai băut totuși prea mult. Ai băut singură ? Trebuia să spui că ai nevoie de un partener de pahar !

Dar... Liviu...nu fi nesimțit ! a protestat încercând să-și elibereze brațul. El e, el e....ăă, nu știu cum îl cheamă. Unde o fi dispărut ?!

Hai, Sofia, te rog, te duc acasă, se uită lumea la noi.

Liviu, lasă-mă, era aici un tip drăguț, nu l-ai văzut când ai intrat ? dar el o trăgea de braț spre ieșire iar ei îi era prea greu să se împotrivească.

Nu înțelegea. Din nou. S-a mai uitat încă o dată la locul rămas gol, a încercat să mai spună ceva dar erau deja la ușă. Habar nu avea cât băuse dar nu se simțea prea sigură pe picioare. Înjura încetișor cizmele cu toc de care în mod normal era extrem de mândră. Liviu o sprijinea și nu prea era încântat de bolboroselile ei. Afară ploua mărunț, obositor, repetitiv, Liviu a deschis o umbrelă, Sofia s-a oprit din înjurat și toate au început să tremure brusc sub cortina de lacrimi din ochii ei, chiar și stâlpii aveau contururi rotunjite. A simțit două boabe mari cum își găsesc drum pe obraji și a început să râdă, tare de tot, era ea, Sofia, nu doctorul excelent care salva vieți, nu soția lui Victor, nu prietena lui Mădă și a lui Liviu, era doar ea și se întâlnise pentru prima dată în viața ei cu o iubire încăpățânată căreia îi pune sub semnul întrebării destinatarul dar nu și existența. Niciodată nu îi va mai pune la îndoială existența. Dacă există băiatul ăsta sau oricare altul care să o dea complet peste cap îi va permite, clar, viața pare prea scurtă pentru tot felul de fițe de-ale creierului mult prea orgolios. Și până să te dezmeticești te transformi într-un fel de om de tinichea. S-a oprit clătinându-se.

Liviu, ce facem noi nu-i ok.

Ce facem ? Nu știu despre ce vorbești. Te duc acasă.

Tu știi prea bine despre ce vorbesc. Reacționăm la fel și avem impresia că suntem învingători dar nici vorbă...suntem învinși...de noi înșine...măcar dacă ne-ar înfrânge alții...dar noi.... De ce nu ne iubim îndeajuns ? N-ar trebui să ne facem asta. Vreau să-mi dea cineva masca jos. Mă strânge.

Eu mă iubesc...Sunt singurul. Ce tot bați câmpii ? Ce mască?

Masca ta nu te strânge niciodată? De fapt cred că nici nu știi că o ai, o porți de atâta vreme, ultima data când te-am văzut fără ea era acum zece ani. Ți-ai omorât demonii... și când faci asta începe să te intereseze ce a făcut vecinul, cu cât s-a scumpit benzina, cât costă roșiile în piață, cum ar fi să-ți pui unghii false, să te faci roșcată sau să salvezi oameni, cât mai mulți oameni, pe toți.

Eu nu vreau să mă fac roșcat.

Înțelegi tu prea bine ce vreau să spun.

Nu a mai spus niciunul nimic, mergeau doar în tăcere, braț la braț cu ploaia ce devenise lapoviță și aproape ninsoare.

Liviu, a spus deodată, eu m-am hotărât să nu mor.

Liviu i-a zâmbit, un fulg imens i s-a oprit o clipă pe nas și cineva care se plimba la acea oră din dimineață, total nepotrivită pentru plimbări, ar fi putut jura că erau cei mai buni prieteni din lume.

Detalii

Proza scurta: Întâlnirea (autor: Crina Voinaghi)

Scris de Crina Voinaghi

Duminică, 18 Septembrie 2016 18:56 -

Scris de Crina Voinaghi

Publicat: pe

ecreator.ro